

Ето ни запокитени на голямата германска земя . Велика нация , макар че завалиите все победени излизат от войните, че и ний барабар с тях. Разликата е само дето те все успяват да възкръснат, а ний все като мисирки в джибрито, последни в класацията. Пък после важело „с какъвто се събереш, такъв ставаш“. А като се поогледах малко повече на швабска земя и какво видях? Нищо не са научили от нас другарчетата ни. Чистооо, декорирано и излъскано до ъгълчетата зад ъгълчето на ъгълчето. Влаковете като нашите, само дето си имат лампи с абажур и планини от тоалетна хартия в парфюмираните тоалетни. Пустата тоалетна хартия на тонове и купища най ме срази. Виках си: малеее, ми то тука бизнес под път и над път готов да отвориш, ей ти готова сергията за тоалетни принадлежности. Такситата им обаче, ей, много нахални. Идват, спират, качват и таксуват... 5,25 марки. Всеки ден едно и също. Пробвах ги на едно и също разстояние, по една и съща отсечка -

все 5,25 марки, не мръднаха, тати му. И фирми сменях, и видове марки МПС, не и не. Като запечнаха на една и съща цена и това си е, така си заминах неударена ценово и ненаучила поне една нова лоша думичка. И това беше само за начало.

В началото сме още на предверието на CPD-то и онази дойч фрау вика: оставете си колекцията ей там. В този момент в мен нещо се разбуни. Нещо дълго крило и потискано започна да се въздига бунтовно. Един гневен, революционен гняв и естествено исконно и дълбоко вкоренено национално българско недоверие към Всичко и Всички. Застинах в нашрек. Какво, ей там?! Не може таз, дори и велика, нация да ми подметне „ей там“. Край, падна ми перде пред очите и викам си: не

знам колко са велики аверчетата ни, но и ние не сме за „ей там“. Освен това тук няма ли такива неща като катинари, секретни ключалки, бронирани врати, каси и сейфове?! Как така ще си оставя кашончетата с дрешките бродирани ей така в някакво си полутъмно, че и пусто фойе?

- Не – казвам, - трябва да обясня как се обличат дрехите. Отивам си в хотела, който ме търси, там ще ме намери.

- Добре - поглежда фрау извътре кашоните, - почакайте за малко.

Оттук нататък като ме метнаха... Такива случки още не бяха ми се случвали. Изобщо по-нататъшните им поведения са абсолютно несъвместими с всякакви общоприети български разбирания за добри обноски.

Идват двама хубавци. Навеждат се и... подбират всичко де-що е кашонено (ама може да е имало и някой с водка етикет, знам ли). Неее, викат, ние ще ги пренесем и под ужасения ми поглед ги настаняват в някаква кола. Сега за марката на колата не ме питайте, погледът ми беше залепнал на бавно изчезващите вътре леко поразпърцани вече кашончета. Затвориха вратите на возилото след нас и поехме в неизвестна посока из някакви полутъмни улици. Около нас странни сгради – огромни, с надписи някакви. Аз - готова да браня не живота си, но виж бродерийките и коприните - със зъби и нокти. По едно време спираме. Осветен стъклен ансансьор и направо от улицата - в халето. Аз не изпускам кашоните от погледа си. Въвеждат ни вътре. Хората почтителни, все едно сме Версаче и свитата му (викам си, не се отпуская, само заради немската любезност е). Оставиха ни в някакво предверие. В далечината подиум, манекенки се фръцкат отгоре му. Две напред, фръц, ръцете на кръста, поглед „к'во искаш, бе пич“, фръц и назад. Отляво в друго хале щендери с колекциите явно на другите участници. Поглеждам ги аз и си викам, поемайки си дълбоко въздух и малеее, как ще се надуем сега!

В това време Нала говори с някакви жени. Хора подреждат дрехите от кашоните на закачалки. Всичко жужи, върви, номерира се и се пакетира. Точно като заводска поточна линия. Всеки завива и смазва нещо си по шоу машината. Германска му работа. В това смутно време идва някаква жена, подава ми ръка и казва нещо зухтун-захтун-зихтен.

- С кой се запознавам - питам Нала, ама едно такова... много навиреноносово. Сега ще им дам да разберат на швабите. Да ме заплашват, че няма да ме пуснат в Германията. Ще ме дискриминират гранично и ще ми викат „ей там“.

- Това е Анте Верховен! Аууу, това е модния директор на CPD Дюселдорф - Нала се е привела леко в чупка.

- О, приятно ми е, Милена Марева - казвам аз, все едно съм Карл Лагерфелд и имам най-малко два, не - пет милиона (е, сега те пък откъде ще знаят, че ний в България може и да сме почти едното, ама съвсем без другото). - Извинявам се за закъснението, но в процеса на изработването се появи допълнително работа. Освен това две от дрехите още не са готови, но ще ги донеса в близките дни, имам още малко за довършване - казвам с поглед отгоре надолу с китка в лека чупка (ся, така се прави, кат са правиш на важен).

- Да, да, не се безпокойте, седнете. Кафе? Сок? Плодове?

Анте Верховен, митичната фешън директорка на изложението, жената, която командва парада, голямата директорка, с която дори не можехме да говорим, седеше до нас на масата и искаше да знае всичко около преждията ми. После станаме приятелки, а то и нямаше как, след като трябваше да идва през час долу в изложбената зала или аз да отскачам до офиса ѝ за доуточняване на начина на обличането на колекцията ми.

Изглежда заради това, а сигурно и да съм и под око на организаторите (да не взема да изчезна), единствена от всички участници ме сложиха на всички коктейли, ревюта на световните величия (иначе входът е много пари), официални вечери и други такива необходими официални забавления.

Следва

Милена Марева

за вестник " Народно дело"

7 / 8 ноември 2009г.

{|votes}

{comments on}